I

(Rättsakter som antagits i enlighet med EG- och Euratomfördragen och som ska offentliggöras)

FÖRORDNINGAR

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 236/2008

av den 10 mars 2008

om avslutande av den partiella interimsöversynen enligt artikel 11.3 i förordning (EG) nr 384/96 av antidumpningstullen på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen [1] (nedan kallad *grundförordningen*), särskilt artikel 11.3,

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

A. FÖRFARANDE

1. Gällande åtgärder

(1) De åtgärder som för närvarande är i kraft är en slutgiltig antidumpningstull som infördes genom rådets förordning (EG) nr 658/2002 [2] om import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland.

2. Begäran om översyn

(2) Kommissionen mottog en begäran om en partiell interimsöversyn enligt artikel 11.3 i grundförordningen.

(3) Begäran om översyn ingavs av två närstående exporterande tillverkare i Ryssland som ingår i Acron Holding Company, nämligen OJSC Acron och OJSC Dorogobuzh. Dessa två företag behandlas på grund av sitt förhållande som en och samma rättsliga enhet i samband med denna undersökning (nedan kallad *sökanden*). Begäran är begränsad i omfattning till att gälla en undersökning av dumpning avseende sökanden.

(4) Begäran grundade sig på tillräcklig *prima facie*-bevisning från sökanden för att de omständigheter som låg till grund för fastställandet av antidumpningsåtgärderna hade ändrats och att dessa ändringar var av bestående karaktär. Sökanden lämnade in *prima facie*-bevisning till stöd för att en jämförelse mellan företagets egna kostnader för ammoniumnitrat och dess exportpriser till gemenskapen skulle leda till en minskad dumpning betydligt under nivån för de gällande åtgärderna. En fortsatt tillämpning av de gällande åtgärderna på de nuvarande nivåerna, vilka fastställdes utifrån den tidigare fastställda dumpningen, skulle därför inte längre vara nödvändig för att motverka dumpningen.

3. Inledande

(5) Efter det att kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén fastställt att det förelåg tillräcklig bevisning för att inleda en partiell interimsöversyn, offentliggjordes den 19 december 2006 i *Europeiska unionens officiella tidning* [3] ett tillkännagivande om inledande, enligt artikel 11.3 i grundförordningen, av en partiell interimsöversyn av de antidumpningsåtgärder som tillämpas på import av ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland.

(6) Översynen begränsades i omfattning till dumpning, i syfte att göra en bedömning av om det är lämpligt att fortsätta, upphäva eller ändra de åtgärder som nu tillämpas på sökanden.

[1] EGT L 56, 6.3.1996, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2117/2005 (EUT L 340, 23.12.2005, s. 17).

[2] EGT L 102, 18.4.2002, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 945/2005 (EUT L 160, 23.6.2005, s. 1).

[3] EUT C 311, 19.12.2006, s. 55.

4. **Undersökning**

(7) Undersökningen av dumpning omfattade perioden 1 oktober 2005–30 september 2006 (nedan kallad *översynsperioden*).

(8) Kommissionen underrättade officiellt sökanden, företrädarna för exportlandet och gemenskapsindustrin om att interimsöversynen hade inletts. Berörda parter gavs tillfälle att skriftligen lämna sina synpunkter och begära att bli hörda.

(9) Alla berörda parter som begärde att bli hörda, och som visade att det fanns särskilda skäl till att höra dem, gavs tillfälle att bli hörda.

(10) Ett frågeformulär sändes till sökanden och dess närstående försäljningsföretag på den ryska hemmamarknaden. Sökanden liksom två av de närstående försäljningsföretagen lämnade in fullständiga svar på frågeformuläret.

(11) Kommissionen inhämtade och kontrollerade också alla de uppgifter som den bedömde vara nödvändiga för fastställandet av dumpning. Kontrollbesök gjordes hos följande företag:

a) De exporterande tillverkarna:

— OJSC Acron

— OJSC Dorogobuzh

b) De närstående handelsföretagen:

— JSC Rostragronova

— JSC Kubanagronova

B. **BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT**

1. **Berörd produkt**

(12) Den produkt som är föremål för översynen är den som nämns i skäl 1, dvs. gödselmedel i fast form innehållande mer än 80 viktprocent ammoniumnitrat med ursprung i Ryssland (nedan kallad *den berörda produkten*), vilken för närvarande klassificeras enligt KN-numren 3102 30 90, 3102 40 90, ex 3102 29 00, ex 3102 60 00, ex 3102 90 00, ex 3105 10 00, ex 3105 20 10, ex 3105 51 00, ex 3105 59 00 och ex 3105 90 91.

2. **Likadan produkt**

(13) Såsom konstaterats i de tidigare undersökningarna och bekräftats i denna, befanns den berörda produkten och de produkter som tillverkas och säljs av sökanden på den ryska marknaden ha huvudsakligen samma fysikaliska och kemiska egenskaper och användas på samma sätt och anses därför vara likadana produkter i den mening som avses i artikel 1.4 i grundförordningen. Eftersom den nuvarande översynen begränsades till att omfatta en undersökning av dumpning gällande sökanden, drogs inga slutsatser om den produkt som tillverkas och säljs av gemenskapsindustrin på gemenskapsmarknaden.

C. **RESULTAT AV UNDERSÖKNINGEN**

(14) I enlighet med artikel 11.3 i grundförordningen, undersöktes det om de omständigheter som låg till grund för den nuvarande dumpningsmarginalen hade ändrats och, i så fall, om dessa ändringar var av varaktig karaktär.

1. **Normalvärde**

(15) För att fastställa normalvärdet kontrollerades det först om sökandens sammanlagda inhemska försäljning var representativ i den mening som avses i artikel 2.2 i grundförordningen. Sökandens inhemska försäljning befanns vara representativ jämfört med exportförsäljningen, eftersom den utgjorde mer än 5 % av sökandens totala försäljningsvolym som exporterats till gemenskapen.

(16) Därefter undersökte kommissionen om den inhemska försäljningen kunde anses ha skett vid normal handel enligt artikel 2.4 i grundförordningen. I detta syfte undersöktes produktionskostnaderna för den produkt som tillverkas och säljs av sökanden på den inhemska marknaden.

(17) Gas är en viktig råvara i tillverkningsprocessen av den berörda produkten och utgör en betydande andel av de totala tillverkningskostnaderna. I enlighet med artikel 2.5 i grundförordningen undersökte man därför om kostnaderna i samband med tillverkning och försäljning av den undersökta produkten på ett rimligt sätt avspeglades i de berörda parternas bokföring.

(18) På grundval av uppgifter från internationellt erkända informationskällor som specialiserar sig på energimarknader, fastställdes det att de priser som sökanden betalade var onaturligt låga. De uppgick till bara en femtedel av Rysslands exportpris på naturgas och var också avsevärt mycket lägre än det gaspris som gemenskapstillverkarna betalade. Alla tillgängliga uppgifter tyder på att de inhemska gaspriserna i Ryssland var reglerade priser som låg långt under de marknadspriser som betalades för naturgas på icke-reglerade marknader.

(19) Eftersom gaskostnaderna inte på ett rimligt sätt avspeglades i sökandens bokföring, justerades de för att avspegla priserna på den fria marknaden. Eftersom det inte fanns några ryska inhemska gaspriser som inte var snedvridna, blev det enligt artikel 2.5 i grundförordningen nödvändigt att fastställa gaspriserna på ”någon annan skälig grund, inklusive uppgifter hämtade från andra representativa marknader”. Det justerade priset baserades på det genomsnittliga exportpriset för rysk gas på gränsen mellan Tyskland och Tjeckien (Waidhaus), med avdrag för transportkostnader och justerade för att avspegla lokala distributionskostnader. Waidhaus är det främsta navet för rysk försäljning av gas till EU, som både är den största marknaden för rysk gas och har priser som på ett rimligt sätt avspeglar kostnaderna, och marknaden kan därför anses vara en representativ marknad.

(20) Efter meddelandet av uppgifter hävdade sökanden att en justering av det gaspris som betalats på den inhemska marknaden skulle vara oberättigad, eftersom företagets räkenskaper fullt ut avspeglade kostnaderna i samband med tillverkning och försäljning av den likadana produkten i ursprungslandet.

(21) När man enligt artikel 2.5 i grundförordningen undersöker produktionskostnaderna för den likadana produkten, måste man emellertid avgöra om kostnaderna såsom de anges i företagets bokföring *rimligen* avspeglar kostnader i samband med tillverkningen och försäljningen av den produkt som undersöks. Av de orsaker som anges i skäl 18, fann man att detta inte var fallet. Sökanden nämnde inte den till synes betydande prisskillnaden mellan det inhemska gaspriset i Ryssland och exportpriset för naturgas från Ryssland, å ena sidan, och det pris som betalas av gemenskapstillverkarna, å andra sidan. Sökanden nämnde inte heller att de inhemska gaspriserna i Ryssland var reglerade och inte ett resultat av fria marknadskrafter. Slutligen förklarade inte sökanden varför kostnaden för gas vid tillverkning av den likadana produkten som sålts på den inhemska marknaden på ett rimligt sätt skulle avspeglas i företagets bokföring, trots vad som fastställs i skäl 18. Detta krav måste därför avvisas.

(22) Sökanden hävdade vidare att justeringen för gas i praktiken innebar användande av en metod för att fastställa normalvärdet som inte föreskrivs i grundförordningen. Genom att ersätta de inhemska gaskostnaderna med kostnader som beräknats på det sätt som anges i skäl 19, och eftersom dessa kostnader utgör merparten av de sammanlagda kostnaderna för den likadana produkten och därför också av det beräknade normalvärdet, skulle normalvärdet i praktiken bestämmas av uppgifter från en tredje ”representativ” marknad. I samband med detta hävdade sökanden att det i grundförordningen, när det gäller länder med marknadsekonomier, endast föreskrivs följande metoder för fastställandet av normalvärdet:

i) på grundval av det inhemska priset på den likadana produkten vid normal handel, eller alternativt, om försäljningen inte skett vid normal handel,

ii) på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet (jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst) eller

iii) representativa exportpriser på den likadana produkten till ett lämpligt tredjeland. Sökandens slutsats var att normalvärdet mot bakgrund av detta inte borde baseras på uppgifter från en tredje representativ marknad.

(23) Med utgångspunkt i detta (se också skälen 45–48), ska det först och främst noteras att normalvärdet konstruerades enligt de metoder som anges i artiklarna 2.1–2.6 i grundförordningen. För att fastställa om den inhemska försäljningen skett vid normal handel på grundval av pris, dvs. om den varit lönsam, måste man emellertid först fastställa om sökandens kostnader var en tillförlitlig grund i mening som föreskrivs i artikel 2.5 i grundförordningen. Först efter det att kostnaderna fastställts på ett tillförlitligt sätt, kan man bestämma vilken metod som ska användas för fastställandet av normalvärdet. Det är därför fel att påstå att man genom att fastställa tillförlitliga kostnader enligt artikel 2.5 i grundförordningen skulle ha infört en ny metod för fastställandet av normalvärdet.

(24) Sökanden hävdade vidare att vid justeringen av kostnaderna enligt artikel 2.5 i grundförordningen får de justerade kostnaderna inte överstiga nivån för respektive kostnader i exportlandet. Annars skulle den metod som användes för att justera kostnaderna strida mot artikel 2.3 i grundförordningen, som föreskriver att normalvärdet för den likadana produkten ska beräknas utifrån produktionskostnaderna i ursprungslandet.

(25) Kostnadsjusteringen gjordes enligt artikel 2.5 i grundförordningen. Artikel 2.5 i grundförordningen hänvisar inte till ”produktionskostnaden i ursprungslandet”, utan ger uttryckligen institutionerna rätt att använda produktionskostnaden på ”en annan representativ marknad” i andra länder än ursprungslandet. Sökandens argument måste därför avvisas.

(26) De undersökningsresultat som beskrivs i skälen 18 och 19 motsägs heller inte av artikel 1 i grundförordningen, vilket sökanden hävdade. Även om artikel 1 i grundförordningen föreskriver att normalvärdet ska fastställas med hänvisning till uppgifter från exportlandet, framgår det tydligt av grundförordningen att det finns undantag från denna regel.

(27) Sökandens argument måste därför avvisas.

(28) Sökanden hävdade vidare att om en justering ska göras av dess kostnader för naturgas på den inhemska marknaden, bör en sådan justering grundas på antingen

i) de icke-reglerade gaspriserna i Ryssland eller

ii) det genomsnittliga exportpriset på rysk naturgas till baltstaterna eller, alternativt

iii) på den faktiska produktionskostnaden för naturgas i Ryssland plus en rimlig vinstmarginal.

(29) Det faktum att kommissionen kunde ha valt en annan grund, gör inte valet av Waidhaus orimligt. Det främsta kriteriet för val av grund för fastställandet av gaspriserna ska vara att värdet på ett rimligt sätt avspeglar det pris som normalt betalas på en marknad som inte är snedvriden. Detta villkor är utan tvekan uppfyllt när det gäller priserna i Waidhaus. Det är också så att den kvantitet gas som såldes till icke-reglerade priser på den inhemska marknaden inte var särskilt stor under översynsperioden och att priserna låg betydligt närmare de reglerade inhemska priserna än det fritt bestämda exportpriset vilket klart tyder på att dessa icke-reglerade priser hade snedvridits av de rådande reglerade priserna. De icke-reglerade inhemska priserna kunde därför inte användas. Det ansågs dessutom att de ryska exportpriserna på gas till baltstaterna inte var tillräckligt representativa, beroende på en relativt låg exportvolym till de här länderna. Vidare fanns det inte tillräckligt med uppgifter att tillgå om transport- och distributionskostnader, och några tillförlitliga priser till baltstaterna kunde därför inte fastställas. Den i särklass största kvantiteten gas exporteras via Waidhaus och den är därför en lämplig grund för en justering. Sökanden lämnade inte in någon bevisning för att det skulle finnas representativa marknader, andra än Waidhaus, där priserna på ett rimligt sätt avspeglar det pris som normalt betalas på marknader som inte är snedvridna. Dessa argument avvisades därför.

(30) Sökanden hävdade i samband med detta också att företaget köpte 50 % av sin naturgas för tillverkning av gödselmedel på den icke-reglerade marknaden i Ryssland. Sökanden hävdade därför att det skulle vara diskriminerande att justera dess gaskostnader, eftersom ingen sådan justering skulle göras för andra exportörer med högre kostnader som var i nivå med sökandens. Det bör noteras att enligt det kontrollerade svaret på frågeformuläret var sökandens inköp av naturgas på den icke-reglerade marknaden i Ryssland marginella under översynsperioden. Dess invändning måste därför avvisas.

(31) När det gäller det tredje alternativ som nämns under iii) i skäl 28 ovan, dvs. att grunda justeringen på den faktiska produktionskostnaden för naturgas i Ryssland, bör det först och främst noteras att ett sådant alternativ inte uttryckligen föreskrivs i artikel 2.5 i grundförordningen, såsom sökanden påstår. Vidare ska det främsta kriteriet för val av grund för fastställandet av gaspriserna vara att värdet på ett rimligt sätt avspeglar det pris som normalt betalas på marknader som inte är snedvridna (se skäl 29). Huruvida de gaspriser som leverantören tog ut av kunderna tillät en vinst är i sig irrelevant i sammanhanget. Denna invändning måste alltså avvisas.

(32) Sökanden hävdade vidare att de inhemska gaspriser i Ryssland som regleras av staten ständigt höjs så att de nu är uppe i nivåer där de täcker produktionskostnaden för gasen. Priset på den inhemska marknaden kan därför inte ses som snedvridet i konkurrenshänseende eller orimligt lågt.

(33) Denna invändning har ingen grund, eftersom det korrekta sättet att välja en representativ marknad inte är på grundval av om priserna i sig är lönsamma, utan om priserna på ett rimligt sätt avspeglar det pris som normalt betalas på marknader som inte är snedvridna (se skäl 29 ovan). Så är inte fallet med priser som regleras av staten. Detta argument motsägs dessutom av offentliga uttalanden från den ryska gasleverantören (vilket bekräftas av dess offentliggjorda, reviderade räkenskaper) att de ryska gaspriserna inte täcker produktions-, transport- och försäljningskostnader. Därför avvisades detta argument.

(34) När det gäller själva beräkningsmetoden för gaspriset i Waidhaus, hävdade sökanden att den ryska exporttull som ska betalas för all export borde ha dragits av från Waidhaus-priset, eftersom motsvarande tull inte finns inom landet.

(35) Marknadspriset i Waidhaus, som ansågs vara en representativ marknad i den mening som avses i artikel 2.5 i grundförordningen, är priset efter exportskatter och inte priset före dessa skatter. Ur köparens synvinkel är det priset som betalas i Waidhaus som är relevant, och det är i detta hänseende irrelevant hur stor andel av priset som är en exportskatt och hur stor andel som betalas till gasleverantören. Den senare kommer å andra sidan alltid att vilja maximera sina vinster och därför begära det högsta pris som kunderna är villiga att betala. Eftersom detta pris alltid ligger klart över produktionskostnaderna och tillåter gasleverantören att göra stora vinster, påverkas prissättningen inte i första hand av storleken på exportskatten utan av vilket pris som kunderna är villiga att betala. Man drog därför slutsatsen att priset inklusive exportskatt, och inte priset före skatt, är det marknadsmässiga priset utan snedvridning. Sökandens argument i detta avseende måste följaktligen avvisas.

(36) Sökanden hävdade vidare att priset i Waidhaus borde ha justerats för kvalitet, tillgänglighet, säljbarhet, transport och andra försäljningsvillkor, som skulle vara annorlunda på exportmarknaden än på den inhemska marknaden för naturgas. Det bör först och främst noteras att priset i Waidhaus faktiskt hade justerats för de olika transportkostnaderna på exportmarknaden respektive hemmamarknaden och att sökandens påstående således var oberättigat och måste avvisas. När det gäller övriga omständigheter, lämnade sökanden inte in några ytterligare uppgifter eller bevisning. Sökanden kunde inte visa, och det fanns heller inte några andra uppgifter att tillgå angående detta, att det fanns skillnader i kvalitet, tillgänglighet, säljbarhet och andra försäljningsvillkor, som skulle ha rättfärdigat ytterligare justeringar, och sökanden försökte inte heller kvantifiera de påstådda skillnaderna.

(37) Sökanden gjorde vidare gällande att det inte hade gjorts några justeringar för naturliga konkurrensfördelar av priset i Waidhaus. Sökanden ansåg att eftersom det finns rikligt med gas i Ryssland, men inte i gemenskapen, är det naturligt att priserna där är lägre än priset på exporterad gas. Det påstods vidare att exportkapaciteten begränsas av det befintliga transportsystemet för gas, vilket skulle öka Rysslands exportpriser. Sökanden hävdade också att de ”abnormt höga vinsterna” som den ryska gasleverantören tar ut på exportmarknaden bör dras av från det Waidhaus-pris som använts.

(38) Såsom redan nämnts i skäl 29, ska det främsta kriteriet för val av grund för fastställandet av gaspriserna vara att de på ett rimligt sätt avspeglar det pris som normalt betalas på marknader som inte är snedvridna. Vilka marknadsförhållanden som råder på den inhemska marknaden är i detta sammanhang irrelevant. Dessa argument avvisades därför.

(39) Sökanden invände också att de lokala distributörernas prispåslag har lagts till det justerade gaspriset, och man hävdade alltså att distributörernas vinster redan ingick i priset i Waidhaus. Sökanden hävdade att de lokala distributörerna i Ryssland var helägda dotterbolag till gasleverantören och att distributörernas vinst därför kunde ha räknats två gånger.

(40) Det ska först och främst noteras att de lokala distributörernas påslag inte bara består av företagens vinstmarginal, utan också av kostnaderna mellan inköp och återförsäljning av naturgasen.

(41) För det andra går det inte längre att tillräckligt kontrollera detta argument. Det beror på det faktum att gasleverantören i Ryssland och dess filialer inte var föremål för denna undersökning och att det därför inte finns tillräckligt med uppgifter tillgängliga om organisationen och dess kostnadsstruktur. Det ska också noteras att situationen i Ryssland, bl.a. när det gäller de nära banden mellan gasleverantören och den ryska regeringen, inte medger den insyn som krävs för att man ska få tillräcklig tillgång till nödvändig bevisning.

(42) Sökanden, som har bevisbördan, kunde inte heller tillhandahålla några uppgifter om eller någon bevisning för att det skulle ingå distributionskostnader i Waidhaus-priset. Eftersom de inhemska kunderna köpte gasen från lokala leverantörer, måste man emellertid utgå ifrån att de var tvungna att betala lokala distributionskostnader, vilka inte i sig är inkluderade i det icke-justerade Waidhaus-priset. På detta stadium av förfarandet var det därför nödvändigt att anse att denna justering var berättigad och argumentet avvisades följaktligen.

(43) Gemenskapsinstitutionerna ansåg emellertid att denna särskilda justering ansenligt kunde påverka beräkningen av dumpningsmarginalen. Med tanke på den särskilda situation som beskrivs i skäl 41 ovan, beslöts det att om sökanden lämnar in tillräckligt med kontrollerbar bevisning, kan kommissionen komma att ompröva undersökningsresultatet i detta hänseende.

(44) Sökanden antydde också att det skulle finnas icke-konkurrensutsatt prissättning på gas i Tyskland. De undersökningar som tyska konkurrensmyndigheter för närvarande gör gäller emellertid de största tyska gasdistributörernas prissättning vid försäljning på den inhemska marknaden och har därför inget samband med det ryska exportpriset i Waidhaus.

(45) Efter den justering av produktionskostnaderna som beskrivs ovan, konstaterades det att ingen inhemsk försäljning hade skett vid normal handel enligt artikel 2.4 i grundförordningen.

(46) Det ansågs därför att de inhemska priserna inte var en lämplig grund för fastställandet av normalvärdet och att en annan metod därför måste användas. I enlighet med artikel 2.3 och 2.6 i grundförordningen konstruerades normalvärdet genom att man adderade exportörens produktionskostnader för den berörda produkten, vid behov justerade (se skäl 19 ovan), med ett skäligt belopp för försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader samt för en skälig vinst.

(47) Försäljnings- och administrationskostnaderna, de allmänna kostnaderna samt vinsten kunde inte fastställas på grundval av den inledande meningen i artikel 2.6 i grundförordningen, eftersom sökanden inte hade någon representativ försäljning på hemmamarknaden av den berörda produkten vid normal handel. Artikel 2.6 a i grundförordningen kunde inte tillämpas, eftersom bara en sökande är föremål för undersökningen. Artikel 2.6 b var inte heller tillämplig, eftersom de tillverkningskostnader som sökanden hade för produkter i samma allmänna produktkategori också hade behövt justeras för gaskostnaderna av de skäl som anges i skäl 18 ovan. Därför fastställdes försäljnings- och administrationskostnaderna, de allmänna kostnaderna samt vinsten enligt artikel 2.6 c i grundförordningen.

(48) I enlighet med artikel 2.6 c i grundförordningen baserades försäljnings- och administrationskostnaderna och andra allmänna kostnader på en annan rimlig metod. För den nordamerikanska marknaden kunde man konstatera att företagen hade stora försäljningsvolymer på hemmamarknaden och att konkurrensen var betydande från både inhemska och utländska företag. Härvid användes offentligt tillgänglig information om större företag med verksamhet inom sektorn för gödselmedel. Man fann att motsvarande uppgifter från nordamerikanska (Förenta staterna och Kanada) tillverkare är de mest lämpliga för undersökningens ändamål, eftersom det är lätt att få tag på pålitliga och fullständiga offentliga uppgifter om den finansiella situationen för börsnoterade företag i denna del av världen. Därför fastställdes försäljnings- och administrationskostnaderna, de allmänna kostnaderna samt vinsten för tre nordamerikanska tillverkare, vilka befanns vara bland de största företagen inom sektorn för kvävegödselmedel när det gäller inhemsk försäljning av samma allmänna produktkategori (kvävegödselmedel). Dessa tre tillverkare betraktades som representativa för branschen för kvävegödselmedel och deras försäljnings- och administrationskostnader, allmänna kostnader samt vinst ansågs därmed som representativa för framgångsrika företag i denna särskilda bransch. Det bör noteras att det inte fanns några tecken på att den vinst som räknats fram på detta sätt skulle vara större än den vinst som andra ryska tillverkare uppnådde vid försäljning av produkter av samma allmänna produktkategori på sin hemmamarknad.

(49) Gemenskapsindustrin hade invändningar mot ovanstående tillvägagångssätt för fastställandet av försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader och hävdade att sökandens egna försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader skulle ha använts. Artikel 2.6 i grundförordningen föreskriver emellertid att försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader ska baseras på faktiska uppgifter om den undersökta exporterande tillverkarens tillverkning och försäljning, när denna försäljning skett vid normal handel. Såsom framgår av skälen 45 och 46, var detta inte fallet och detta argument avvisades därför.

2. **Exportpris**

(50) Exportpriset fastställdes i enlighet med artikel 2.8 i grundförordningen på grundval av det pris som faktiskt betalats eller skulle betalas för den berörda produkten vid export till gemenskapen.

3. **Jämförelse**

(51) Normalvärdet och exportpriset jämfördes på nivån fritt fabrik. I syfte att säkerställa en rättvis jämförelse mellan normalvärden och exportpriser gjordes, i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen, justeringar för olikheter som påverkade priserna och prisernas jämförbarhet. Lämpliga justeringar för transport, förpacknings- och kreditkostnader samt bankavgifter konstaterades vara skäliga, korrekta och styrkta med kontrollerad bevisning.

4. **Dumpningsmarginal**

(52) I enlighet med artiklarna 2.11 och 2.12 i grundförordningen fastställdes dumpningsmarginalen på grundval av en jämförelse mellan det vägda genomsnittliga normalvärdet och det vägda genomsnittliga exportpriset.

(53) Undersökningen visade att dumpning ägde rum under översynsperioden. Dumpningsmarginalen, uttryckt i procent av priset cif vid gemenskapens gräns före tull, uppgick till 42,06 %.

5. **Varaktigheten när det gäller de omständigheter som rådde under undersökningsperioden**

(54) I enlighet med artikel 11.3 i grundförordningen undersöktes det om de förändrade omständigheterna beträffande dumpningen rimligen kunde anses vara av varaktig karaktär.

(55) Det bör härvidlag påpekas att normalvärdet i den ursprungliga undersökningen fastställdes på grundval av lönsam försäljning på den amerikanska hemmamarknaden, eftersom Ryssland vid den tidpunkten inte var någon marknadsekonomi. I den nuvarande översynen betraktas Ryssland som en marknadsekonomi och normalvärdet har därför fastställts på grundval av sökandens egen produktionskostnad, vilken har justerats när så har ansetts nödvändigt. Det framkom inget som tydde på att det normalvärde som fastställts inom ramen för den nuvarande översynen inte kunde anses vara av bestående natur.

(56) Det fanns ingen bevisning för att exportförsäljningen inte skulle komma att fortsätta på samma prisnivå.

(57) Med hänsyn till detta dras slutsatsen att de ändrade omständigheterna i förhållande till den ursprungliga dumpningsundersökningen när det gäller dumpning (nu baserad på jämförelsen av sökandens egna normalvärde och exportpriser) rimligtvis kan anses vara av bestående natur.

D. **AVSLUTANDE AV ÖVERSYNEN**

(58) Eftersom tullen i den ursprungliga undersökningen angavs i form av ett belopp per ton, bör den uttryckas på samma sätt i den nu aktuella undersökningen. Tullen, beräknad på grundval av den nuvarande dumpningsmarginalen, är 48,09 EUR/ton.

(59) Det erinras om att när man, i enlighet med skäl 94 i rådets förordning (EG) nr 658/2002, år 2002 införde slutgiltiga åtgärder, användes skademarginalen för att fastställa vilket belopp den slutgiltigt införda tullen skulle uppgå till i enlighet med regeln om lägsta tull. Den tull som för närvarande är i kraft enligt artikel 1.2 i rådets förordning (EG) nr 658/2002 beror på den särskilda produkttypen och varierar mellan 41,42 EUR/ton och 47,07 EUR/ton.

(60) Eftersom den tull som fastställdes utifrån den nuvarande skademarginalen är högre än den nuvarande tullen, bör översynen avslutas utan att man ändrar tullnivån för sökanden, vilken bör ligga kvar på samma nivå som den slutgiltiga antidumpningstullsats som fastställdes i den ursprungliga undersökningen.

E. **ÅTAGANDE**

(61) Sökanden sade sig vara intresserad av att göra ett åtagande, men lämnade inte in ett tillräckligt väl underbyggt erbjudande om åtagande inom de tidsfrister som fastställs i artikel 8.2 i grundförordningen. Kommissionen kunde följaktligen inte godta något åtagande. Eftersom flera frågor är komplicerade nämligen

1) prisvariationen på den berörda produkten som skulle kräva någon form av indexering av minimipriser, samtidigt som prisvariationerna inte bara kan förklaras av den viktigaste kostnadsdrivande faktorn, och

2) den särskilda marknadssituationen för den berörda produkten (bland annat att importen från den exportör som är föremål för denna översyn är begränsad), kan man emellertid behöva undersöka ytterligare om ett åtagande som kombinerar ett indexerat minimipris med en kvantitativ begränsning skulle kunna fungera.

(62) Beroende på dessa frågors komplexitet kunde sökanden inte utforma ett godtagbart åtagande inom den föreskrivna tidsfristen (se ovan). Mot bakgrund av detta anser rådet att sökanden undantagsvis bör tillåtas att lämna in ett erbjudande om åtagande efter det att den ovan nämnda tidsfristen löpt ut, men inom tio kalenderdagar från det att förordningen trätt ikraft.

F. **MEDDELANDE OM UNDERSÖKNINGSRESULTATEN**

(63) De berörda parterna fick meddelande om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för avsikten att avsluta den pågående översynen och behålla den befintliga antidumpningstullen på import av den berörda produkt som sökanden tillverkar. Samtliga parter gavs möjlighet att framföra sina synpunkter. Dessa synpunkter beaktades om de var berättigade och kunde styrkas med bevisning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Enda artikel

Den partiella interimsöversynen av de antidumpningstullar som tillämpas på import av gödselmedel i fast form innehållande mer än 80 viktprocent ammoniumnitrat, klassificerade enligt KN-nummer 3102 30 90, 3102 40 90, ex 3102 29 00, ex 3102 60 00, ex 3102 90 00, ex 3105 10 00, ex 3105 20 10, ex 3105 51 00, ex 3105 59 00 och ex 3105 90 91, med ursprung i Ryssland och som inleddes enligt artikel 11.3 i förordning (EG) nr 384/96, avslutas härmed, utan att de antidumpningsåtgärder som är i kraft ändras.

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 10 mars 2008.

På rådets vägnar

D. RUPEL

Ordförande